

MARC DE BEL

De
van *Steen*
Nowan

Met illustraties van Frieda Van Raveels

Van Halewyck

De steen van Nowan
Marc de Bel
Met illustraties van Frieda Van Raevels

Eerste druk: 2015
Tweede druk: november 2019

© 2019, MARC DE BEL en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Opmaak cover: www.madebyhanna.be
Opmaak binnenwerk: www.intertext.be

D/2015/7104/21
ISBN 978 94 6131 392 8
NUR 280

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

Inhoud

Voorwoordje	7
DEEL I. Ridder Satodelatoer en Prinses Frietifoer	11
1. Leven, da's durven	13
2. Ridder Satodelatoer en Prinses Frietifoer	18
3. Tien kleine bosmuizen	24
4. Straf	28
5. Pappestoelepad en pimpelpaarse puistenzwam	31
6. Manestraal	35
DEEL II. De tocht naar overopa Apodemus	39
1. De steen	41
2. Het Protmoeras	46
3. Het Zwarte Slangenbos	50
4. De Grot van Gladneus	54
5. Gigi Vos	60
DEEL III. Bottelbessen	65
1. Overopa Apodemus	67
2. Otus Ransuil en het Vollemaanogenmonster	73
3. Petro Eekhoorn	78
4. Jack en Russel	83
5. Boa	87
6. De Brede Beek	92

DEEL IV. De terugtocht

97

1. De Luchtparabolballon	99
2. Een oude bekende	103
3. Het vlot van Zazoe	107
4. Bottelbessenthe	111
5. Koningin Frietifoer en de Koning Zotskop	116
Nawoordje	124
Bordspel	127

Leven, da's durven.
Oma Kora

De Kracht schuilt vaak in het Kleine.
Overopa Apodemus

De Zonne zonk, het Duister krom ...
Oud liedje

Stamboom van de familie Apodemus Bosmuis

Toto

Tita

Kea

Nowan

Frie

Smurk

Feya

Paps Asjra
+
Mams Veva

Oom Rikki
+
Tante Nasa

Oma
Kora

Overopa
Apodemus

Voorwoordje

Hallo, beste lezers, kapoenen en andere zotskoppen!

Ik ben Nowan en dit is mijn nichtje en beste maatje, Frie.

Wij zijn dus Nowan en Frie Apodemus Bosmuis.

Dat is een mondjevol, niet?

De naam Apodemus komt van onze overopa, Apodemus Aristobulus Bosmuis.

Die zie je hiernaast helemaal onderaan tussen de wortels van onze stamboom.

Hij is dan ook de stamvader naar wie onze familie, of sibbe zoals wij ze liever noemen, is genoemd.
Hij is al heel erg oud.
Maar nog altijd heel kwiek, onwijs wijs en zeer bij de pinken.
Wij herinneren ons amper nog hoe hij eruitziet, want het is al erg lang geleden dat Frie en ik hem hebben gezien.
Hij is een beetje een rare kwiet, een echte heremiet die maar zelden meer buitenkomt.
Een herekwiet dus.
Hij woont ver weg in de ruïne van de Steenmolen op de top van de Molenheuvel.
Samen met een heleboel vreemde vogels.
Onze oma Kora woont een heel stuk dichterbij.
Op de Rotsheuvel, vlak bij het Protmoeras.
Ja, het *Protmoeras*, omdat je daar de hele tijd scheetjes hoort.
En af en toe ook een ferme knalprot!
Dat komt omdat er gassen onder de blubber zitten, zegt oma Kora.
Die gassen komen van rotte planten.
De meeste zijn onschadelijk, maar niet allemaal.
Zoals het gas van het kriebelkruid.
Daar ga je weliswaar niet van dood, maar als je het inademt, val je meteen in slaap en droom je de meest gekke dingen.
Sommige gassen zijn echter wel erg giftig.
Dodelijk giftig zelfs!
We gaan vaak samen bij haar logeren en dan luisteren we altijd naar dat broebelende protconcert.
En natuurlijk ook naar het gekwaak van de kikkers en de padden.
En het geknor van de muskusratten, die in het Protmoeras wonen en het nog onveiliger maken.
Ik woon net als Frie in het Grote Mosbos, in een leuk, droog, knus, warm hol niet ver van de Open Plek bij de Oude Els.
Samen met paps Asjra en mams Veva, mijn oudere broer Toto en mijn twee kleine zusjes, Tita en Kea.
Mijn tweelingzusje, Feyya, is er helaas niet meer ...
Frie woont een eindje verderop.
Wij zijn ongeveer even oud en al van kleins af hele dikke vrienden.
Haar papa, oom Rikki, de broer van paps, is ook een toffe peer.

Maar met tante Nala en met Smurk, de broer van Frie, schiet ik minder goed op.
Ik kan niets goed doen in tantes ogen.
Tante Kneut, zoals Toto en ik de mopperpot stiekem noemen, vindt me een echte kluns en de 'Koning van de Verlies- en Vergeetkousen'.
Ze wil liever niet dat Frie met mij speelt.
Maar daar trekken Frie en ik ons lekker niks van aan.
Want we zijn twee poten op één buik.
Helemaal ongelijk heeft tante Kneut trouwens niet, wanneer ze beweert dat ik een kluns ben.
Ik ben inderdaad niet de meest handige harry van de familie.
Al heeft Toto mij onlangs, met veel geduld, geleerd om vuur te maken met een vuursteen en knoop ik sinds kort ook zelf mijn veters.
En wat die Koning van de Verlies- en Vergeetkousen betreft, heeft tante ook wel gelijk.
Ik vergeet en verlies altijd van alles.
Zeker als ik met mijn kop in de wolken zit.
En dat doe ik vaak.
Nogal veel, om eerlijk te zijn.
Altijd, eigenlijk.
Letterlijk, want dan droom ik dat ik kan vliegen.
Als een vogel, hoog in de lucht.
Met een van mijn vliegseltuigen die ik af en toe in elkaar knutsel.
Vroeg of laat lukt me dat wel.
Dat zegt Frie ook.
En ik geloof haar.
Ik geloof alles wat Frie zegt.
Zij is misschien wat minder sterk dan ik.
Maar ze is wel slimmer.
Ze geeft me vaak goeie raad als ik aan mijn vliegseltuigen werk.
Dus ooit vliegen wij nog wel eens samen door de lucht, Frie en ik.
Vier poten op twee buiken ... vol zweefkriebels!
'Leven, da's durven', zegt oma Kora altijd.
Dus ook durven te dromen.
En durven te vliegen.
Ook al spot Smurk altijd met mij.
En vindt tante Kneut mij dus – in alfabetische volgorde – een kluns, een

nietsnut, een losbol, een sloddervos, een vergeetkouskampioen, een warhoofd, een zotskop, een zwever en nog veel meer van dat fraais. Maar daar trek ik mij dus geen knip van aan, integendeel. Want 'tegenwind doet een zwever stijgen', zegt oma Kora.

Maar goed, genoeg gezweefd.

Nu je mij en Frie en onze familie Apodemus een beetje beter kent, is het hoog tijd om aan het verhaal te beginnen.

Het grappige, maar soms ook wel griezelige, superspannende, kontdichtknijpende verhaal dat Frie en ik hebben beleefd en dat begint op een mooie, zonnige dag aan de rand van de Open Plek ...

DEEL I

Ridder Satodelatoer
en Prinses Frietifoer

1 *Leven, da's durven*

De randen van de Open Plek bij de Oude Els kleuren mooi geel van de vele bloemen.

Vooral het sint-janskruid doet erg zijn best.

Zoals altijd deze tijd van het jaar, vlak voor de zonnewende.

De lucht geurt zoet en fris na de hevige stortregens van de voorbije dagen.

De zon schijnt heerlijk.

Bijen, hommels en vlinders vliegen naarstig van de ene bloem naar de andere.

De vogels fluiten.

'Kom op, Nowan!' roept Orik Konijn.

'Ja, zet hem op, Nowan!' valt zijn tweelingbroer, Borik, hem bij.

'Pa... pas toch maa... maar op!' hakkelt Pina, het jongere zusje van Orik en Borik.

'Als het hem deze keer wel lukt, eet ik een stinkzwam op!' schampert Smurk.

'Hou je muil, Smurk!' snibt Frie.

Ze werpt haar broer een boze blik toe.

Maar de spotvogel negeert die.

'Wedden dat hij geen tien staarten¹ ver geraakt?' grijnst hij. 'Of dat hij weer, net als vorige week, halsoverkop in de Moerasbeek duikt? Haha!'

Nowan drukt zijn paardenkastanjebolsterhelm wat vaster op zijn kop.

Hij klautert nog iets hoger in de Oude Els en zit nu zeker al meer dan tien staarten boven de boomhut!

'Ik denk dat je nu wel hoog genoeg zit, Nowan', meent Orik.

'Maak je maar geen zorgen, Orik!' wuift de waaghals.

---

¹ Bosmuizen rekenen niet, zoals mensen, met meters, maar met staarten. Eén staart is ongeveer tien centimeter, tien staarten is een schork. Daarom noemen bosmuizen mensenkinderen van ongeveer een meter groot 'schorken'.

'Leven, da's durven', zegt oma Kora altijd.
En Nowan durft.
Hij is geen schijterik, integendeel.
Hij is nergens bang voor.
Behalve voor Vipor, de zwarte reuzenadder.
Maar die is gelukkig teruggekeerd naar het Zwarte Slangenbos.
Nowan spreidt zijn armen wijd open en klapt met zijn vleugels.
Die hebben hij en Frie gemaakt met de pluimen die ze in het Grote Mosbos hebben gevonden.
Ze zien er prima uit.
Al vindt Frie dat ze veel groter moeten zijn om Nowan te kunnen dragen.
En dat hij ook een pluimenstaart moet hebben om te kunnen bijsturen.
Maar Nowan wil ze toch al eens uittesten.
'Dat is meer dan hoog genoeg, Nowan!' roept Frie hem bezorgd toe.
'Oké, Frie!' roept Nowan terug.
Hij trippelt voorzichtig naar het uiteinde van een dikke tak en haalt diep adem.
Zo'n vijftig staarten lager, aan de voet van de Oude Els, houden Frie, Orik, Borik en Pina gespannen hun adem in.
Smurk schudt meewarig zijn kop en grijnst.
Nowan zwaait nog eens krachtig met de twee stokken waaraan hij en Frie de veren hebben vastgebonden en hoopt dat het hem deze keer wel lukt.
Hij werpt een blik naar beneden.
Het water van de Moerasbeek glinstert verblindend in het licht van de zon.
Van zo hoog heeft hij nog nooit gesprongen.
Leven, da's durven ...
Hij haalt diep adem, buigt door zijn achterpoten en springt, terwijl hij met de vleugels als een gek op en neer zwaait.
Heel even lijkt het alsof het hem deze keer gaat lukken!
Maar dan komen er wat pluimen los en loopt het mis.
Hij suist halsoverkop, vlak naast de boomhut, als een aangeschoten fazant naar beneden.
Gelukkig breekt het hoog opgeschoten gras deels zijn val.
'Whoehaa!' hoort hij Smurk lachen. 'Wat heb ik gezegd?!'
Frie duwt de stekelhelm van de waaghals naar omhoog en helpt hem voorzichtig overeind.
'Alles oké, Nowan?'

Hij knikt.

Ontgoocheld.

‘Toch goed geprobeerd, Nowan’, zegt Orik.

Hij legt een troostende poot op de schouder van zijn kameraad.

‘Wie niet waagt, niet wint, zegt mijn papa altijd’, glimlacht Borik.

‘Jam... jammer’, stottert Pina.

‘Het lukt je de volgende keer wel, Nowan’, troost Frie. ‘We maken de vleugels dubbel zo groot, en ook een staart.’

‘Doen we!’ knikt de zwever.

‘Haha! Je bent en blijft een kneus, Nowan!’ schatert Smurk.

Een van de vleugels is helemaal stuk.

De tak is gebroken en de veren zijn helemaal verfromfaaid.

Nowan neemt de gebroken tak, schudt de pluimen eraf en zwaait hem als een zwaard in de lucht.

‘Wie heeft er zin om Riddertje te spelen?’

‘Ik!’ antwoordt Frie enthousiast.

‘Ik ook!’ roept Orik.

‘Euh ... ik ook’, knikt Borik. ‘Maar oefenen we niet beter eerst het liedje dat we morgenavond op het Grote Zonnefeest gaan zingen?’

‘Goed idee!’ duimt Frie. ‘Klaar iedereen?’

Nowan, Orik, Borik en Smurk knikken.

Pina niet.

Die zingt morgen in haar eentje een liedje.

‘Oké dan’, knikt Frie. ‘Een, twee, drie!’

De vijf speelvogels zingen uit volle borst:

Lalalala ...

*Wij gaan met de hele bende
naar de Zonnewende
en fuiven er om het meest
op het Grote Zonnefeest!*

O hee! O hee!

Iedereen viert mee!

*Klein of groot,
groen, geel, blauw of roo...’*

‘Stop!’ roept Smurk. ‘We zingen helemaal uit de toon!’
Ook de anderen stoppen met zingen.
‘Uit de toon?’ echoot Orik. ‘Hoezo?’
‘Ik vond dat we het prima deden’, meent Borik.
‘Ja, ik vond het ook best mooi’, zegt Frie.
‘Mooi vals, ja’, vit Smurk.
‘Echt? Zullen we het dan nog eens ...’
‘Nee’, vindt Nowan. ‘Genoeg gezongen. Mooi vals is ook niet lelijk. Laten we Riddertje spelen!’
‘Ja!’ vindt ook Frie.
‘Oké’, knikt Smurk. ‘Op voorwaarde dat *ik* deze keer Ridder Satodelatoer mag zijn.’
Frie en Nowan wisselen een vlugge blik.
Frie plukt een verdroogde grasspriet.
Ze breekt die in tweeën en duwt beide strootjes onder de neus van haar broer.
‘Wie het langste trekt, is Ridder Satodelatoer. De andere speelt Vopor, de reuzenslang.’
Smurk twijfelt, maar trekt dan toch tegen zijn zin een strootje.
Het kortste.
‘Sorry, broertje’, glimlacht Frie, terwijl ze razendsnel de Oude Els in klautert.
Ze glipt de boomhut binnen, sleurt de verkleedmand naar buiten en kiepert de inhoud ervan naar beneden.
Het schild van Ridder Satodelatoer valt recht op Nowans kop en duwt zijn paardenkastanjebolsterhelm diep over zijn ogen.

2 *Ridder Satodelatoer en Prinses Frietifoer*

‘Help!’ schreeuwt Prinses Frietifoer. ‘Help! Vipor, de reuzenslang, heeft mij gevangen en gaat mij opeten!’

Ze rukt tevergeefs aan het touw waarmee ze aan de stam van een jonge beuk is vastgebonden.

Het hoog opgeschoten gras wijkt opeens uiteen.

De ogen van de prinses worden groot bij het zien van Ridder Satodelatoer.

De dappere kerel galoppeert luid zingend op haar af.

‘Maak je klaar! ’t Is tijd!

Ja, we trekken weer ten strijd!

Pak je helm, pak je zwaard!

Spring maar op je paard!

Wat ruik ik hier in het bos?

Is dat niet de geur van een vos?!

Of zie ik daar Vipor, de slang?

Ah, wij zijn van niemand bang!

Takkatakka! Takkatee!

Griezels hakken we in twee!

Takkatakka! Takkatijn!

Een bosmuis krijgen ze niet klein!

*Voorwaarts mars! Pief poef paf!
Zo schrik je slangen af!
Ssst! Wees toch stil!
Straks bijt Vipor in je bil!
Hou je kop
en pas maar op!
Of die spleetog eet je op!*

*Oei! 't Is te laat, daar is hij al!
Lok hem in de val!
Dan neem ik mijn katapult
en schiet die schurft een dikke bult!*

*Takkatakka! Takkatee!
Griezels hakken we in twee!
Takkatakka! Takkatijn!
Een bosmuis krijgen ze niet klein!'*

De dappere ridder stijgt af van zijn langorige ros.
Maar opeens schiet Vipor de reuzenslang als een giftige speer uit het struik-
gewas.
Recht op Ridder Satodelatoer af.
Die neemt bliksemsnel zijn schild en trekt zijn takkenzwaard.
'Om mij te verslaan, moet je vroeger opstaan, smerig serpent!' knarst de
dappere ridder.
Hij springt weer op zijn ros en stormt recht op het monster af.
Vipor schrikt eventjes van de aanval, maar stuift dan op zijn beurt met
opengesperde muil op zijn tegenstander af.
Ridder Satodelatoer ontwijkt de aanval en slaat een paar keer krachtig met
zijn takkenzwaard op de kop van het reuzenmonster.

Takkatakka! Takkatee!
Griezels hakken we in twee!
Takkatakka! Takkatijn!
Een bosmuis krijgen ze niet klein!

‘Auw!’ kriecht de griezel wanneer Ridder Satodelatoer een derde keer keihard toeslaat.

Het reuzenmonster klapt zijn muil wijd open en breekt in tweeën.

‘Ben jij helemaal betoeterd!’ bijt Smurk Nowan giftig toe.

Hij gooit de kop van het slangenpak dat oma Kora heeft genaaid als een verdroogd stuk huid van zich af en beent boos weg.

‘Je slaat opzettelijk zo hard!’ sist hij woedend. ‘En altijd weer op mij, nooit op Borik of Pina! Ik ben het spuugzat! Ik zeg het tegen mijn moeder!’

Hij voelt aan de fikse buil op zijn voorhoofd, trekt een pijnlijk gezicht en verdwijnt in de struiken.

Frie en Nowan kijken elkaar aan.

‘Ja, je ging er deze keer inderdaad nogal hard tegenaan, Nowan’, vindt ook Prinses Frietifoer.

Ze bevrijdt zichzelf en loopt op haar onstuimige redder toe.

‘Sorry’, verontschuldigt Nowan zich.

‘Blij dat je mij niet hebt geraakt’, zucht Borik opgelucht, terwijl hij en Pina uit het achterste deel van het pak stappen.

Nowan werpt een blik op de in tweeën gehakte slangenhuid van het monster.

Hij glijdt van Oriks rug en steekt triomfantelijk zijn takkenzwaard in de lucht.

‘Vipor, het monster, is verslagen! De smerige moordenaar is dood! Ridder Satodelatoer heeft Prinses Frietifoer alweer gered!’

Hij gooit zijn schild en zwaard weg en zet zijn stekelhelm af.

‘Daarom mag Ridder Satodelatoer nu trouwen met Prinses Frietifoer en worden ze de koning en de koningin van het Grote Mosbos!’

‘Bra... bravo!’ roept Pina.

Ze klapt hard in haar pootjes.

Nowan neemt een van de twee kronen die oma van restjes stof heeft genaaid, en zet ze op de kop van zijn geliefde prinses.

Die kroont op haar beurt haar redder.

De kersverse Koning Satodelatoer neemt haar hand en leidt haar tot haar grote verbazing naar het vlot dat hij gisteren nog snel stiekem, als verrassing, heeft gebouwd.

‘Wat dacht U van een tochtje op de Moerasbeek aan boord van mijn zeilschip, Majesteit?’

Hij stapt op het vlot en steekt zijn hand uit om zijn geliefde koningin aan boord te helpen.

Maar die neemt de uitgestoken hand niet aan.

De stralende glimlach op het gezicht van Koningin Frietifoer smelt weg.

‘Euh, liever niet ...’

Ze kijkt Nowan strak aan.

Hij ziet de angst in haar ogen.

De angst voor water, sinds ze bij het zwemmen in de beek eens bijna is verdronken.

‘Oké dan’, glimlacht Koning Satodelatoer begrijpend. ‘Dan vaar ik in mijn eentje uit, tenzij jullie graag mee...’

‘Nee, toch niet!’ wuiven Orik, Borik en Pina de uitnodiging vastbesloten weg.

‘Jammer’, betreurt de koning. ‘Jullie weten niet wat jullie missen.’

Hij spant het zeil wat aan en duwt het vlot weg van de oever.

Maar het koninklijke zeilschip begint opeens vreselijk te wiebelen.

De aan elkaar geknoopte takken komen los en de kersvers gekroonde koning gaat kopje-onder in het snelstromende water.

Frie huivert, maar Orik, Borik en Pina schateren het uit.

Ze rollen op hun rug over de grond van het lachen.

Frie schudt meewarig haar kop en haalt opgelucht adem wanneer Nowan proestend boven water komt.

Hij zwemt naar de oever, terwijl het vlot in stukken en brokken afdrijft.

‘Haha! Moet je zien!’ giebelt Orik.

Hij wijst naar de kletsnatte kroon op Nowans kop.

‘Die kroon lijkt nu meer een narrenmuts!’ giert Borik.

‘Een zo... zotskap’, glimlacht Pina.

‘Inderdaad’, beaamt Frie. ‘Die zotskap staat je trouwens goed. Veel beter dan die kroon. Een zotskap voor een zotskop. Hahaha!’

Ze knipoogt Koning Zotskop kameraadschappelijk toe en helpt hem op het droge.

‘Orik! ... Borik! ... Pina!’ klinkt het aan de andere kant van de Open Plek.

‘Komen eten!’

‘Ja, mams!’ antwoordt Orik.

‘Komen jullie straks ook helpen om alles klaar te zetten voor het Grote Zonnefeest van morgenavond?’ vraagt Borik.

‘En of!’ verzekert Nowan.

Kerri Konijn, de vader van Orik en Borik, organiseert elk jaar het Zonnefeest.

‘Nou, tot straks dan’, groet Borik, terwijl hij samen met zijn broer en zusje tussen twee grote sint-janskruidstruiken verdwijnt.

Frie kijkt naar de lucht.

Het begint al aardig te schemeren.